

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: J. H.
bytem X.

zastoupen Mgr. Pavlem Kopou, advokátem
sídlem Hlinky 57/142a, 603 00 Brno

proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2018, č. j. JMK 95051/2018, sp. zn. S-JMK 121594/2017/OD/Bo,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2018, č. j. JMK 95051/2018, sp. zn. S – JMK 121594/2017/OD/Bo (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změněno rozhodnutí Městského úřadu Boskovice, odboru dopravy, ze dne 17. 7. 2017, č. j. DOP/DP-266/2017, sp. zn. SMBO 6649/2017/DOP (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“), a to tak, že žalobce byl nově uznán vinným pouze ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), přičemž mu byla uložena pokuta 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šest měsíců.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 a ust. § 125c odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu, kterých se měl dopustit tím, že dne 20. 3. 2017 v 16:24:25 hod., jako řidič osobního motorového vozidla RZ: X. (CZ), překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, když mu Policií ČR byla pomocí silničního radarového rychloměru RAMER 10C (výrobní č. 16/0249) naměřena rychlost jízdy 106 km/h. Při zohlednění odchylky měření ve výši ± 3 % mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 102 km/h. Dále žalobce v rámci silniční kontroly na silnici I. třídy č. 43 v obci Letovice u firmy Letoplast předložil hlídce Policie ČR neplatný řidičský průkaz (platnost do 29. 11. 2016) a nesplnil tak svoji povinnost jej odevzdat.
3. Za spáchání uvedených přestupků byla žalobci prvostupňovým správním orgánem uložena pokuta ve výši 6 500 Kč, zákaz řízení spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu osmi měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Pokud se jedná o námitku porušení práva na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které je dostačujícím procesním postupem poučení obviněného z přestupku o tom, že se bude s podklady moci seznámit během ústního jednání ve věci.
5. Stejně tak žalovaný nepřisvědčil námitce nedostatečného prokázání totožnosti řidiče vozidla. V této souvislosti odkázal na čtyři videozáznamy založené ve správním spisu, na kterých je celá jízdy žalobcova vozidla zachycena od okamžiku změření rychlosti až po zastavení a provedení silniční kontroly. Jednotlivé záznamy na sebe plynule navazují, pročez není podstatné, že nejsou zachyceny v rámci jednoho datového souboru. Ze záznamu pořízeného zadní kamerou policejního vozidla navíc podle žalovaného vyplývá, že se ve vozidle kromě řidiče žádné další osoby nenacházely. Naopak je na záznamu ze silniční kontroly jednoznačně zachyceno vystoupení žalobce z vozidla a jeho tvrzení, že vozidlo řídil. Policista navíc zkontroloval, že se ve vozidle další osoby nenacházely.
6. Co se pak týče namítaného nesouladu času spáchání přestupku, žalovaný doplnil, že použitý rychloměr je tvořen radarovou hlavou a kamerou, která však není totožná s kamerami umístěnými v policejním vozidle, pomocí kterých byly videozáznamy pořízeny.

Jedná se o samostatné technické systémy, pročež nemusí být nastavení hodin totožné. Tento časový rozdíl proto nehraje žádnou roli ve vztahu k posouzení viny žalobce za spáchaný přestupek.

7. Žalovaný dále odmítl tvrzení žalobce, že policista provádějící měření rychlosti nebyl za tímto účelem řádně proškolen. Ve správním spisu se totiž nachází osvědčení ze dne 11. 4. 2012 (č. 010/02), podle kterého byl dotčený policista proškolen k používání více typů rychloměrů, včetně rychloměru RAMER 10. Přestože bylo měření provedeno rychloměrem RAMER 10C, jedná se o pouhou modifikaci rychloměru, k jehož používání byl policista řádně proškolen. Lze navíc předpokládat, že policisté jsou jako osoby oprávněné k měření rychlosti vozidel řádně seznámeni s dotčenými právními předpisy, návodem k obsluze atd. Spáchaní přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti proto bylo podle žalovaného prokázáno bez důvodných pochybností.
8. Naopak dospěl žalovaný k závěru, že jsou splněny podmínky pro postup podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť jednání spočívající v neodevzdání řidičského průkazu, které bylo žalobci prvostupňovým správním orgánem kladeno za vinu, není přestupkem podle ust. § 125c odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu.

III. Žaloba

9. Žalobce namítal, že správní orgány se dopustily zásadního procesního pochybení, pokud mu jako obviněnému z přestupku neumožnily, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný v reakci na tuto odvolací námitku pouze odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, aniž by výslovně zohlednil individuální okolnosti případu. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. V důsledku změny prvostupňového rozhodnutí byl žalobce navíc zbaven práva podat odvolání, resp. byl připraven o jednu instanci.
10. Kromě toho žalobce namítal, že není ve správním spisu založen žádný podklad, který by umožňoval identifikovat řidiče vozidla v okamžiku změření rychlosti. Stejně tak nebyl pořízen žádný kontinuální (nepřerušovaný) videozáznam jízdy vozidla od změření až po jeho zastavení policejní hlídkou a následné provedení silniční kontroly. Žalovaný výslovně připustil absenci takového videozáznamu a vinu žalobce dovodil pouze z toho, že vozidlo bylo zastaveno, přičemž žalobce předložil občanský průkaz.
11. Současně žalobce poukázal na rozdílné časové údaje na záznamu přestupku (fotografie z rychloměru) a videozáznamu z policejního vozidla v době, kdy kolem něj vozidlo projelo a bylo změřeno. Podle žalobce nebylo postaveno na jisto, kdy byl přestupek spáchán, přičemž správní orgán tuto pochybnost neodstranil. Žalovaný dokonce považoval uvedený rozpor za irelevantní.
12. Dále žalobce namítal, že příslušný policista byl podle obsahu správního spisu proškolen k používání jiného typu přístroje, než se kterým bylo provedeno měření rychlosti. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Konkrétně žalovaný odkázal na oznámení o zahájení přestupkového řízení a předvolání k ústnímu jednání, ve kterém byl žalobce jako obviněný z přestupku poučen o tom, že má právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, přičemž mu jeho realizace bude umožněna u ústního jednání.
14. Co se týče námitky neprokázání totožnosti řidiče změřeného a zastaveného vozidla, žalovaný odkázal na část odůvodnění napadeného rozhodnutí a doplnil, že samotná absence kontinuálního videozáznamu neznamená, že nelze totožnost řidiče prokázat na základě čtyř na sebe navazujících videozáznamů, které průběžně zachycují celou jízdu žalobce od změření rychlosti až po jeho zastavení a provedení silniční kontroly. Žalobce navíc na videozáznamu policistům potvrdil, že vozidlo řídil.
15. Stejně tak podle žalovaného nevznikly žádné pochybnosti ohledně času spáchání přestupku. Přestupek byl spáchán v čase, který je uveden na záznamu o přestupku. Současně žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém bylo zdůrazněno, že kamerový systém je v policejním vozidle zabudován nezávisle na kaměře patřící k rychloměru. Nastavení času proto nemusí být zcela totožné. Žalovaný se dále neztotožnil ani s tvrzenou absencí proškolení policisty. Ve správním spisu je založeno osvědčení, podle kterého byl příslušný policista proškolen k používání více druhů rychloměrů, včetně přístroje RAMER 10, kdy písmeno C značí pouze modifikaci umístění rychloměru ve vozidle. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.
16. Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, ve které uvedl, že žalovaný se námitkou porušení práva na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí dostatečně nezabýval. Podle žalobce nelze jeho vinu dovozovat pouze ze čtyř nejasně seřazených videozáznamů. Samotné předložení občanského průkazu a doznání žalobce na videozáznamu, že vozidlo řídil, neznamená, že byl pachatelem přestupku. Žalobce navíc sdělil, že vozidlo řídil pouze před zastavením vozidla policejní hlídkou. Žalovaný dostatečně nevyvrátil ani námitku časového nesouladu pořízených záznamů a absence proškolení policisty.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

17. Ve správním spisu se nachází oznámení přestupku, úřední záznam, v rozhodné době platný ověřovací list rychloměru RAMER 10C a záznam o přestupku. Kromě toho je součástí spisové dokumentace nejen CD obsahující čtyři videozáznamy jízdy měřeného vozidla a provedené silniční kontroly, ale také osvědčení o proškolení policisty D. Š. č. 010/12 ze dne 11. 4. 2012 (platnost neomezena), a to k používání rychloměrů RAMER 7, AD9, RAMER 10 a PolCam PC2006. Současně je v daném osvědčení výslovně uvedeno, že toto osvědčení opravňuje osobu k používání jednotlivých měřičů ve všech modifikacích.
18. Na základě těchto podkladů bylo zahájeno přestupkové řízení a žalobce byl předvolán k ústnímu jednání na den 28. 6. 2017, přičemž byl současně poučen o tom, že mu bude během ústního jednání umožněno realizovat své právo obviněného vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Z protokolu o konání ústního jednání vyplývá, že žalobce se k němu bez omluvy nedostavil, protože byly jednotlivé důkazy provedeny v jeho nepřítomnosti.
19. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému se žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odvolal, přičemž podobně jako v žalobě namítal porušení svého procesního práva podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, nedostatečné prokázání totožnosti

řidiče vozidla, časový nesoulad ohledně spáchání přestupku a absenci proškolení policisty. Jelikož se prvostupňový správní orgán s argumentací žalobce neztotožnil, postoupil odvolání spolu se správním spisem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).
21. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
22. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
23. Žaloba **není důvodná**.
24. Žalobce předně namítal procesní pochybení správních orgánů, které nerespektovaly jeho právo obviněného na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Současně žalobce argumentoval tím, že žalovaný pochybení správního orgánu prvního stupně nepřezkoumatelně překlenuje pouze odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se týkala jiných skutkových okolností, aniž by své úvahy konkretizoval.
25. K tomu krajský soud uvádí, že žalobce byl k ústnímu jednání řádně předvolán, přičemž se bez omluvy ani v zastoupení nedostavil. V rámci oznámení o zahájení přestupkového řízení, jehož součástí bylo rovněž předvolání k ústnímu jednání, byl žalobce ze strany prvostupňového správního orgánu výslovně poučen o tom, že mu bude během jeho průběhu umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Následně bylo dokazování ukončeno a správní spis již nebyl o další podklady doplňován. Správním orgánům proto nelze klást k tíži pasivitu žalobce, který svého procesního práva nevyužil. Stejně tak nelze označit postup prvostupňového orgánu za nepředvídatelný.
26. Krajský soud dává žalobci částečně za pravdu v tom, že žalovaný mohl v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí své úvahy precizovat a neomezovat se jen na citaci z přílehlavé judikatury. Jedná se však pouze o dílčí pochybení, které nemá za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí jako celku. Žalovaný ostatně záměrně odkázal právě na tu část argumentace, ve které Nejvyšší správní soud konstatoval, že ze samotného poučení obviněného o právu vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí během ústního jednání lze dovozovat, že mu muselo být zřejmé, že kterému okamžiku bude dokazování ukončeno (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2015, č. j. 5 As 69/2015-38, a ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 254/2015-27; všechna odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
27. Stejně tak krajský soud nepřisvědčil námitce žalobce, že změnou prvostupňového rozhodnutí došlo k tomu, že byla porušena zásada dvojinstančnosti řízení. Změna

rozhodnutí o přestupku je při splnění zákonných podmínek výslovně předvídána v ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, přičemž nelze tímto způsobem postupovat za předpokladu, že by došlo ke ztrátě možnosti dotčené osoby podat odvolání.

28. V nyní posuzované věci byla ovšem změna rozhodnutí provedena ve prospěch žalobce, když byl oproti výroku prvostupňového rozhodnutí uznán vinným ze spáchání pouze jednoho přestupku, v důsledku čehož mu byla současně snížena uložená pokuta a zkrácena doba trvání zákazu řízení motorových vozidel. Žalobce ostatně nijak nekonkretizoval, jak mohl být tímto postupem zkrácen na svých právech. Pochybení žalovaného tak nelze spatřovat pouze v samotné změně prvostupňového rozhodnutí, což je projevem procesní ekonomie a jednoty správního řízení, které tvoří jeden vzájemně provázaný celek až do okamžiku nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48).
29. Žalobce dále namítal, že nebylo ve správním řízení spolehlivě zjištěno, kdo byl v době měření rychlosti řidičem vozidla. V této souvislosti žalobce zpochybňoval vypovídací hodnotu pořízených videozáznamů, neboť kontinuálně nezachycují celou jízdu vozidla od jeho změření až po zastavení policejní hlídkou. S tímto závěrem se krajský soud neztotožňuje, a to z následujících důvodů.
30. Vozidlo žalobce bylo policejní hlídkou pronásledováno od okamžiku změření rychlosti až do jeho zastavení a provedení silniční kontroly, což spolehlivě vyplývá z pořízených videozáznamů, které byly do správního spisu založeny na elektronickém nosiči dat (CD). Přestože se jedná o samostatné videozáznamy, a to z důvodu použití jak přední, tak zadní kamery policejního vozidla, zachycují z různých pohledů stejné skutkové okolnosti, což dokládá také jejich časová posloupnost.
31. Přestože se vozidlo žalobce mohlo policistům v počátku pronásledování na moment ztratit z přímého dohledu, a to vlivem zakřivení pozemní komunikace, jednalo se pouze o krátký okamžik a vzdálenost, kdy nemohlo s ohledem na rychlost jízdy vozidla dojít k zastavení, záměně řidiče vozidla a pokračování v jízdě, aniž by to policejní hlídka zaregistrovala. Ostatně ani žalobce neuvedl žádnou konkrétní verzi skutkového stavu, podle které by bylo možné uvažovat o tom, že vozidlo v době změření rychlosti řídila jiná osoba.
32. Žalobce byl po zastavení vozidla jako řidič ztotožněn na základě předložených dokladů, jak ostatně vyplývá rovněž z oznámení přestupku a úředního záznamu, které mohou být podpurným podkladem. Na přímý dotaz policisty poté žalobce potvrdil, že vozidlo řídil. Jiná osoba se v danou dobu ve vozidle nenacházela, což bylo ze strany policistů na kamerovém záznamu zdokumentováno. S největší pravděpodobností hraničící s jistotou tak byl ztotožněný žalobce řidičem vozidla i v momentě, který je dokumentován na záznamu z měřicího zařízení RAMER 10C. Podle názoru zdejšího soudu tak správní orgány nepochybily, pokud totožnost řidiče vozidla v okamžiku změření rychlosti považovaly za prokázanou bez důvodných pochybností.
33. Za důvodnou dále krajský soud nepovažoval ani námitku, kterou žalobce brojil proti nejednoznačnému určení času spáchání přestupku. Za stěžejní důkazní prostředek je možné považovat záznam o přestupku, jehož součástí je automaticky vygenerovaná výstupní fotodokumentace z rychloměru obsahující rovněž přesný čas spáchání přestupku, resp. změření rychlosti vozidla (16:24:25 hod.). Shodně je čas spáchání přestupku vymezen také v úředním záznamu a oznámení přestupku.

34. Žalovaný se poté námitkou časového nesouladu podrobně zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž správně poukázal na skutečnost, že nelze z technického hlediska navzájem zaměňovat rychloměr spolu s přední a zadní kamerou policejního vozidla. Jedná se totiž o dvě různá zařízení, přičemž účelem přední a zadní kamery zabudované v policejním vozidle není provádět měření rychlosti, ale pouze monitorovat či kontinuálně zaznamenávat situaci v silničním provozu (např. během pronásledování vozidla).
35. Takto pořízené videozáznamy navíc nebyly na rozdíl od radarového snímku použity za účelem prokázání překročení nejvyšší dovolené rychlosti, ale výhradně totožnosti pachatele přestupku. Skutečnost, že na jednotlivých zařízeních není nastaven stejný čas, proto nelze považovat za něco, co by samo o sobě znemožňovalo spolehlivé určení okamžiku, kdy došlo ke změření vozidla.
36. Z obsahu policejní dokumentace dále vyplývá, že samotné měření rychlosti prováděl policista D. Š. (viz úřední záznam a záznam o přestupku). Tento policista byl k používání rychloměru RAMER 10 proškolen, jak vyplývá z kopie osvědčení č. 010/12 ze dne 11. 4. 2012, která byla do správního spisu založena. Z daného osvědčení současně vyplývá, že se vztahuje rovněž na modifikace uvedených rychloměrů, což je kategorie, pod kterou lze zařadit také použitý přístroj RAMER 10C. Námitka žalobce, že jmenovaný policista nebyl na použitý typ měřicího zařízení proškolen, tedy vyznívá značně účelově a krajský soud jí nepřisvědčil.
37. Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že jednou ze stěžejních součástí služebních povinností policistů je provádění dohledu nad dodržováním pravidel silničního provozu, k čemuž patří také měření rychlosti vozidel. Lze proto předpokládat, že policisté v tomto směru disponují potřebnými znalostmi a schopnostmi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50). Žalobce navíc výsledek měření nijak nezpochybnil, resp. nerozporoval, že policisty bylo postupováno v souladu s návodem k obsluze rychloměru.

VII. Závěr a náklady řízení

38. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
39. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li

stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. března 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.